

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa E.B.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w B.  
o wynagrodzenie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2018 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w J.  
z dnia 23 września 2016 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w J. wyrokiem z 23 września 2016 r. oddalił apelację skarżącej powódki E.B. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z 25 lutego 2016 r., którym oddalono jej powództwo (również innych powodów) o zasądzenie równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w okresie od 1 czerwca 2011 r. do 31 maja 2015 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., *„gdyż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena stanu prawnego oraz nieprawidłowe zastosowanie przepisów prawa materialnego, a także doprowadzenie do naruszenia przepisów ustawy zasadniczej, w sposób istotny naruszają interesy powódki, polegające na pozbawieniu jej prawa do otrzymania wyrównania z tytułu waloryzacji wynagrodzenia, nieuwzględnieniu wniosków o zbadanie konstytucyjności przepisów*

*regulujących system waloryzacji wynagrodzeń pracowników sądów i prokuratur, przy jednoczesnym powoływaniu się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, nie rozstrzygające merytorycznie o konstytucyjności przepisów ustaw budżetowych.*

*Nadto skarga kasacyjna w niniejszej sprawie dotyczy powielenia błędnego zdaniem powódki stanowiska, zgodnie z którym powstanie luki prawnej w przepisach dotyczących waloryzacji wynagrodzenia pracowników, a co za tym idzie konieczność interwencji legislacyjnej ustawodawcy, oraz idąca za tym niepewność rozstrzygnięcia, są wystarczającą przesłanką do zaniechania ponownej kontroli konstytucyjności wskazanych w zarzutach niniejszej skargi przepisów prawa materialnego.*

*Skarżąca uważa, że dokonana przez Sąd Okręgowy analiza przepisów prawa i ich zastosowanie w sposób identyczny, jak to uczynił Sąd Rejonowy, jest działaniem nieprawidłowym, wymagającym kontroli Sądu Najwyższego i przyjęcia szerszego niż wskazany w uzasadnieniu sądów I i II instancji zakresu oceny stanu prawnego oraz rozstrzygnięciu wyłaniających się z tej analizy wątpliwości, co do nie funkcjonującego prawidłowo systemu waloryzacji wynagrodzeń pracowników sądów i prokuratur”.*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Znaczenie podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. jest inne niż podstawy kasacyjnej z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Podkreśla się to ze względu na zasadniczy mankament podstawy przedsądu, gdyż skarżąca szereg zarzutów tej podstawy nie kotwicz w żadnym przepisie prawa. Poprzestaje natomiast na sformułowaniu ogólnych zarzutów (wyżej *in extenso*). Nie jest to prawidłowe, bowiem skoro dla podstawy kasacyjnej punktem odniesienia jest zarzut naruszenia konkretnego przepisu (art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c. w związku z 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.), to tym bardziej taki sam warunek jest aktualny dla szczególnej podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Wszak znaczenie ma aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Podstawa kasacyjna nie zastępuje podstawy przedsądu.

Podlega ocenie dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Oznacza to, że skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna samodzielnie (czyli odrębnie od podstawy kasacyjnej) wskazać i wykazać naruszenie konkretnego przepisu prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Skarżąca tego nie czyni, właśnie ze względu na brak w podstawie przedsądu zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa.

Należy zauważyć, że skarga kasacyjna w istocie powtarza zarzuty apelacyjne. Sąd Okręgowy odniósł się do nich w uzasadnieniu oddalenia apelacji. Przedstawił też określone stanowisko oparte na analizie prawa oraz orzecznictwa, także Trybunału Konstytucyjnego. Podważenie takiego rozstrzygnięcia wymaga więc juredycznej argumentacji prawnej, której wniosek nie zawiera. Z treści wniosku wynika żądanie *„kontroli i przyjęcia szerszego niż wskazany w uzasadnieniu sądów I i II instancji zakresu oceny stanu prawnego (...)”*. Sąd Najwyższy nie uzupełnia jednak z urzędu braków wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Nie zastępuje też Sądu powszechnego, a w tym przypadku na etapie przedsądu nie rozpoznaje sprawy (sporu) tak jak sąd powszechny.

Problem nie jest też nowy, bo Sąd Najwyższy rozstrzygał już skargi kuratorów sądowych. Z względu na podobną treść zarzutów i mechanizm waloryzacji, zajęte stanowisko nie jest bez racji również w odniesieniu do żądań pracowników sądowych zatrudnionych na stanowisku sekretarza. Skargi kasacyjne kuratorów zostały oddalone a Sąd Najwyższy uznał za usprawiedliwione stosowanie zasady pierwszeństwa przepisów ustaw budżetowych lub „okołobudżetowych” (*lex posteriori*) przed przepisami ustaw ustrojowych (*lex priori*). Przepisy ustrojowe same w sobie nie mają wystarczającego waloru normatywnego w zakresie regulującym wzrost wynagrodzeń, ponieważ na zasadzie podwójnego („piętrowego”) odesłania nakazują stosować przepisy ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w sferze budżetowej, która dalej odsyła do parametrów ostatecznie określanych w corocznych ustawach budżetowych. Te „końcowe” parametry nie mogą być pomijane ani juredykcyjnie ignorowane przy ustalaniu i weryfikacji wysokości wynagrodzeń zatrudnionych we wszystkich sektorach publicznych,

dopóki Trybunał Konstytucyjny nie podważy nazbyt długiego okresu ograniczania lub „zamrażania” ustawowych mechanizmów waloryzacji wynagrodzeń w sferze publicznej według zasad przewidzianych w pragmatykach służbowych lub pracowniczych. Sądy powszechne nie mają jurysdykcji do korygowania ani naprawiania ustaw budżetowych lub okołobudżetowych w celu usunięcia potencjalnych kolizji z ustrojowymi mechanizmami waloryzacji wynagrodzeń kuratorów sądowych. Oznacza to, że zweryfikowanie wysokości wynagrodzenia kuratorów sądowych wymaga uwzględnienia odpowiednich przepisów ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, która odsyła do przepisów corocznych ustaw budżetowych lub okołobudżetowych. Ponadto ustawowe mechanizmy waloryzacji wynagrodzeń za pracę obowiązujące w niektórych sektorach publicznej sfery zatrudnienia według wskaźników lub kwot bazowych wynikających z przepisów corocznych ustaw budżetowych lub okołobudżetowych wykluczają jurysdykcyjne zastosowanie cywilnego mechanizmu waloryzacji wynagrodzeń za pracę z art. 358<sup>1</sup> § 3 k.c. dla skorygowania lub zastąpienia waloryzacji ustawowej, która została ukształtowana przepisami pragmatyk służbowych lub pracowniczych ściśle regulującymi ustawowe zasady i wysokość ustalania wynagrodzenia za pracę w koniecznym nawiązaniu do regulacji budżetowych, przez co nie poddaje się waloryzacji umownej ani jurysdykcyjnej (wyroki Sądu Najwyższego z 22 listopada 2016 r., III PK 15/16 i z 30 listopada 2016 r., III PK 13/16 i III PK 14/16).

Z tych motywów, z braku zasadnej podstawy przedsądu, orzeczono jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).